

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Szecskai András Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Gulás Judit ügyvéd) által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Fazekas Dóra (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. alperes neve, címe) I. rendű és a (II.r. alperes neve, címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. február 16-án kelt 65.P.22.271/2010/36. számú ítélete ellen az I-II. rendű alperesek részéről 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és a felperesnek fizetendő kártérítés összegét 2.276.053 (kettőmillió-kettőszázhetvenhatezer-ötvenhárom) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az I. rendű alperes főszerkesztésében, a II. rendű alperes kiadásában megjelent évi ..., ... és ... számában megjelenteket, valamint a www... internetes oldalon közölt írások tartalmát sérelmezve - a keresetlevélben tételeken is megjelölt - valótlan és sértő jellegű állítások vonatkozásában kérte megállapítani az üzleti jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi joga megsértését, kérte az alperesek elégtételadásra kötelezését két országos napilapban, kérte az alperes jövőbeni eltiltását a jogsértéstől, valamint az internetes oldalon legalább 3 hónap időtartamban kérte közölni az alpereseket marasztaló bírósági határozatot. Mindemellett mindkét alperes 2.000.000 forint nem vagyoni kár és ennek a ...-étől járó törvényes mértékű késedelmi kamatai, valamint 3.129.239 forint vagyoni kár megfizetésére kötelezését is kérte. A vagyoni kár megtérítésére

irányuló keresetét az alperesi jogsértő írások megjelenését követő kényszerű felperesi termékbevonással összefüggésben keletkezett kárára alapította. Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Védekezésük szerint a felperesi termékkel kapcsolatosan való tényekből levont okszerű következtetéseket tettek lapjukban, amely a termék értékeléseként nem lehet a felperes jóhírnevét sértő még akkor sem, ha az a felperes nézeteivel ellentétes.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperes (az ...) üzleti jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi jogát, az I. rendű alperes főszerkesztésével, II. rendű alperes kiadásában megjelent ... (...) nyomtatott és elektronikus változatában megjelent alábbi sértő állításaikkal:

- az évi ... számában a "... " és "... " címmel megjelent írásban alperesek megalapozatlanul állították, hogy a felperes által saját neve alatt forgalmazott ásványvízben található arzénal felperes mérgezi fogyasztóit, és hogy a neve alatt forgalmazott vize nem csupán rossz minőségű, de a megengedett érték fölötti arzént tartalmaz;
- azévi ... számában "... " címmel megjelent írásukban alperesek valótlanul állították, hogy a jó ásványvíz a felperes (...) szerint olyan, amelyik az egészségügyi határérték másfélszeresének megfelelő mennyiségű arzént és ártalmas baktériumot tartalmaz, s e cikkben valótlanul állították azt is, hogy a felperes az alperesi korábbi cikkben közöltek sérelmezve nem a fogyasztók egészségéért aggódó levelet írt az alperesi szerkesztőségnek;
- az ... évi ... számában "... " címmel megjelent írásukban alperesek ismét megalapozatlanul állították, hogy a felperesi ... áruházlánc polcain rendkívül nagy mennyiségű arzént tartalmazó ásványvizet találtak, és azt is megalapozatlanul állították, hogy a felperes azzal, hogy ... elejéig árulta termékeit, komoly veszélynek tette ki a vásárlókat - elhallgatva azt a tudomására jutott tény, hogy a felperes bemérette az általa forgalmazott vizet s ezért hagyta fent áruháza polcain az alperesi első cikk megjelenése után is. E számban továbbá valótlanul állítják alperesek, hogy a magyar ásványvizekben ugyan nincs mérgező mennyiségű arzén, a palackokra ez azonban nem feltétlenül vonatkozik, és megalapozatlanul állították ismét, hogy ...-ig mérgezték vevőiket (akik az arzénes csapvíz helyett a még több arzént tartalmazó ... vizet vásárolták), mert azt alperesek nem igazolták hitelt érdemlően, hogy a felperesi ásványvíz a megengedettnél több arzént tartalmazott;
- amint azt sem bizonyították alperesek, s így valótlanul állították, hogy nehezen ellenőrizhető, hogy a felperes által forgalmazott ásványvíz palackozásánál melyik kút vize kerül a palackba, s ez okozhatta az alperes megbízásából mért magas arzénkoncentrációt a felperes forgalmazta víz termékmintáiban, s ezzel összefüggésben alperesek valótlanul utalnak arra, hogy felperes az engedélyével ellentétesen egy olyan kútból nyeri a vizet, ami arzénal szennyezett s ez (is) magyarázza az eltérő koncentrációkat a bemért mintákban;
- az I. rendű alperes főszerkesztésében megjelent, II. rendű alperes által gondozott ... internetes oldalon az alábbi valótlan állítások jelentek meg:
- alperesek megalapozatlanul állították, hogy a felperes által forgalmazott vízről is beigazolódott, hogy mérgező, ezzel összefüggésben említett vizsgálati eredmények

közlésével, annak elhallgatásával, hogy felperes által bevizsgáltatott minták esetében nem voltak kimutathatók az alperesi megrendelésre készült vizsgálati eredmények, azt a hamis látszatot keltették alperesek, mintha mérési eredményeik megkérdőjelezhetetlen, pontos eredményekkel az utalt, komolynak nevezett arzénkoncentrációt igazolják is.

- Valótlanul állították, hogy a felperes szerint olyan a jó ásványvíz, ami az egészségügyi határérték másfélszeresének megfelelő arzént és ártalmas baktériumtelepet tartalmaz, s azt is megalapozatlanul állították, hogy felperes forgalmazta ásványvizekben határértéket meghaladó higanyt is találtak.

Az alpereseket a további jogsértéstől eltiltotta és kötelezte alpereseket egyetemlegesen, hogy 3 hónapig elérhetően az interneten cikküknél egy linkkel utalva tegyék közzé a bíróság ítélete rendelkező részét, az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül és 30 napon belül két országos napilapban, a ... és a ... (fizetett hirdetésként) tegyék közzé, hogy ... -i, ...-i, ...-i írásaikban megalapozatlanul állították, hogy a felperes (az ...) forgalmazásában árusított ... ásványvíz egészségügyi határértéket meghaladó mértékű arzént tartalmazott, amivel felperes mérgezte fogyasztóit, ezért a téves állításukért a felperestől (az ...-tól) elnézést kérnek.

Kötelezte az alpereseket, egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 2.500.000 forint kártérítést és ezen összeg után ... napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki kamatot, és 400.000 forint perköltséget.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 120.000 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott a Pp. 164. § (1) bekezdésére, a 206. §-ának szabályaira, a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalásában írtakra, a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, 78. §-ának szabályaira, a PK 12. számú állásfoglalására és a 36/1994.(VI. 24.) AB határozatra.

A bizonyítási szabályok szem előtt tartásával a perben azt vizsgálta, hogy a keresettel érintett alperesi kijelentések valós tartalmúak-e, való tényeket nem tüntetnek-e fel hamis színben, illetve nem tartalmaznak-e valótlan állításokat. Megállapította, hogy e körben a bizonyítási kötelezettség az alpereseket terheli, mely kötelezettségüknek - nyilatkozattételük többszöri felhívás ellenére történő elmaradását terhükre értékelve - nem tettek eleget. Rögzítette, hogy a felperes által sérelmezett kijelentések - különböző részletességgel kifejtetve - a felperes fogyasztóinak arzénal történő mérgezése tárgyában fogalmazódtak meg, így elsősorban azt a kérdéskört vizsgálta, hogy az alperes a rendelkezésére álló adatok, mérési eredmények birtokában alappal állíthatta-e a felperes által forgalmazott ... ásványvizekről, hogy azok mérgező arzén tartalmúak. Ezen alperesi állítást azon okból nem fogadta el bizonyítottan valósnak, mert a közügyek kulturált

megvitatása körébe nem tartozik a megalapozatlan valóságtartalmú tényekből levont logikátlan, okszerűtlen következtetés. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az ... nem NAT akkreditált ...-nak első mérési eredménye, amely a megengedett 10 mg/l-es határérték helyett 13,5 mg/l értéket tartalmazott, önmagában nem alapozta meg az alperes részére azt, hogy mérgező vízként minősítse a felperes által forgalmazott ásványvizet. A meghallgatott tanúk vallomásaiból is azt a következtetést vonta le, hogy egyetlen mérési eredményből ilyen megállapítás megtétele egy tudományos folyóiratban, közérdeklődésre számot tartó témában megjelenő cikkbeli állításként sem fogalmazható meg. Az arzén közismerten mérgező anyag, mindhárom keresettel érintett alperesi számban hangsúlyosan, a címdalton beharangozva jelent meg a felperes által forgalmazott ásványvíznek mérgező anyaggal való telítettségét állító, a felperes jóhírnevét sértő alperesi írás. Ilyen kijelentés, címdalton közölt tényállítás egyetlen mérési eredményre alapítottan okszerűen nem tehető meg. Az vezetőjének, ...-nak a tanúvallomása azt erősítette meg, hogy az egyszeri mintavétel nyomán lefolytatott vizsgálat nem hozhatott olyan eredményt, amelyre ilyen sarkos megállapítást tehetett volna az alperes. A 3. számban megfogalmazott azon szerkesztői kérdésfeltevést, miszerint a felperes nem érdekelt a vásárlói hosszú életében, az elsőfokú bíróság a véleménynyilvánítás körében megengedettnek ítélte, csak úgy, mint az ...-i számban megjelent cikkben megtett utalást, amely szerint a felperesi cég is olyan, amelynek egyetlen kötelessége a profittermelés. A további sérelmezett kijelentések vonatkozásában azonban jogsértőnek minősítette a megfogalmazást és rámutatott arra, hogy az ...-i számban történő közléskor ugyan az alperes rendelkezésére álltak újabb mérési eredmények a szintén nem NAT akkreditációval rendelkező ...-tól, e labor korábbi eredményekhez képest nagy mérési eredménybeli eltérése, a korábbi által közöltektől nem azt indokolta volna, hogy ezt kontroll nélkül leközlölje az alperes, hanem a nagyfokú eltérés okát kontrollálnia kellett volna. Utalnia kellett volna arra is, hogy ezzel egyidejűleg a felperes maga is méréseket, mintavételeket tett és eredményeket prezentált az alperes felé nemzeti akkreditációval rendelkező laborokból, amely eredmények jóval alulmaradtak az alperes által ismert eredményektől. Ez az ellentmondás hazai akkreditált laboratóriummal történő mintavizsgálatot indukált volna az alperes oldalán annak érdekében, hogy az általa vállalt társadalmi vitát valós és szakmai alapokra elhelyezve indíthassa el lapjában. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint ennek a társadalmi vitának a céljával az alperes a -i számában különösen szembehelyezkedett, kijelentésével azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperes jobb tudomása ellenére (amit az alperesi mérési eredményekben lát igazoltnak az alperes) hozta forgalomba mérgező arzéntartalmú vizét, a felperest és termékét hamis színben tüntette fel. Az alperes palackokra vonatkozó kijelentése valótlan következtetés, ugyanígy a ... végéig történő mérgezés megismétlése is. Különösen jogsértőnek tartotta az elsőfokú bíróság a felperes által forgalmazott víz arzéntartalmának eredete körében megtett, semmivel alá nem támasztott alperesi következtetést, mely fejtegetések során az alperes olyan utalásokat tesz, miszerint nem a számára jogosított kútból szerezne be a felperes által megbízott cég a felperes által forgalmazott ásványvizet. Mindezekre figyelemmel a ...-i cikkben a felperes vonatkozásában közölt valamennyi állítás jogsértő jellegét megállapította.

Az internetes oldalon közöltek az alperesi írásban korábban megjelentek ismétlései, azok összefoglalása, a közöltek jogsértő jellege ugyanezen indokok alapján volt megállapítható.

A kijelentések jogsértő jellegének megállapítására a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az alperesek további jogsértéstől való eltiltására a b) pont alapján, míg az elégtételadásra a c) pontra alapítottan került sor.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 339. § (1) bekezdése, a 355. § (1), (4) bekezdése, a Legfelsőbb Bíróság vonatkozó iránymutatása alapján találta alaposnak a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét 1.000.000 forint összegben, lényegében köztudomású tényként elfogadva azt, hogy a bevezetésre váró terméke rossz hírének keltése a felperes üzleti hírnevét is sértette, valamint a többszöri címdoldalon történő utalás, a hosszabb írásoknak már egyértelműen a felperes személyére történő kiélezése, a fogyasztók mérgezésének állítása nagyobb mértékű kártérítést indokolt. A vagyoni kárigény 3.000.000 forintos összegének felét tartotta megalapozottnak az elsőfokú bíróság, hivatkozva a felperes jogtanácsosának tanúvallomására, saját nyilatkozatára, a visszáru tényének és mennyiségének szállítólevelekkel történő alátámasztására, a Ptk. 359. §-ára utalással általános kártérítést állapítva meg. Rögzítette, hogy bizonyítható volt az, hogy a termékek visszavonásra kerültek, ez részben az alperesi írásból is tudható volt, részben ennek tényét és mértékét a visszáru levél igazolta. A termék ellenértéke és a kivonásával kapcsolatos anyagi, személyi kiadások becsléssel történő megállapítása a Pp. 206. § (2) bekezdése alapján történt. Az elsőfokú bíróság az alpereseket a kártérítésben egyetemlegesen marasztalta.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. és a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályainak megsértése, az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály és a bizonyítási eszközök téves értelmezése, esetenként teljes mellőzése eredményeként hozta meg a ténybeli tévedéseket tartalmazó, iratellenes határozatát.

Álláspontjuk szerint okiratokkal bizonyították azt a tényt, hogy a felperes ... hótól ... hóig az ..., továbbá más független laboratórium (...) mérései alapján olyan ásványvizet palackozott és hozott saját neve alatt forgalomba, melynek arzéntartalma a természetes ásványvizekre vonatkozó maximális megengedett határértéket meghaladta. A hiteles mérési eredmények alátámasztották az alperes által közölt tényeket, így a felperes által kifogásolt sorok valótlan tényállításokat nem tartalmaznak, azok szövegkörnyezetükben objektíven közölték a valós tényeket és ezek értékelése már az olvasók joga. Hivatkozott arra, hogy a felperes nem az alperesi mintavétellel azonos fogyaszthatósági idejű ásványvizeket vizsgáltatott be, mint ahogyan azt ... tanúvallomásában is megerősítette. A felperes az őt

állítólagosan ért vagyoni és nem vagyoni kárt nem bizonyította egyértelműen, kizárólag a saját maga által kiállított dokumentumokkal kívánta alátámasztani. Hivatkozásuk szerint az elsőfokú eljárásban bizonyították a vizsgálat megtörténtének tényét. Az első ... méréseket ... napján ellenőriztették egy másik akkreditált laboratóriummal, a ..., amely mérési eredmények szerint az arzéntartalom mindhárom ásványvíz esetében még magasabb volt, mint az első mérésakor az dús ásványvíz esetében. Mindezt ... tanúvallomása is alátámasztotta. ... napján ismét végeztek ellenőrző méréseket a ..., amelyek már megfelelő határértéken aluli arzénmennyiséget mutattak az szénsavas és szénsavmentes ásványvizek tekintetében. Ezen mérési eredményeket a következő lapszámban közzé is tették. A felperes a cikkekben érintett ...-i, valamint a ...-i és ...-i időszakra vonatkozóan nem tudta bizonyítani azt, hogy azonos lejáratú dátumú ásványvizeiben az arzéntartalom a megengedett határérték alatt volt, erre vonatkozó mérési jegyzőkönyveket nem csatolt.

Tévesnek minősítették a felperes ismeretét az ásványvízre vonatkozó arzén határértékről, hivatkozva arra, hogy a felperes szándékosan mosta össze az ivóvízre és az ásványvízre vonatkozó szabályozást és a megengedett határértékeket. Az ásványvízre vonatkozó határérték mind jelenleg, mind a múltban 10 mg/l volt.

Előadták továbbá, hogy céljuk nem az volt, hogy a felperes jóhírnevét megsértsék, hanem az, hogy széleskörű vitát nyissanak a nyilvánosságot érdeklő aktuális kérdésről, jelen esetben az ásványvizek minőségéről. Megítélésük szerint az ásványvizek fogyaszthatóságának kérdésköre közérdeket szolgál, széleskörű érdeklődésre tarthat számot. Bármilyen marasztalásuk nem volna arányos, számításba véve a közérdeket és a demokratikus társadalom azon érdekeit, amelyek a sajtószabadság biztosításához és fenntartásához fűződnek. Kifejtették, hogy a véleménynyilvánítás szabadságához való jog korlátozása nem lehet arányos a felperes által elérni kívánt célhoz, felperes jóhírnevének és jogainak védelméhez képest.

Utaltak az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlatára, hangsúlyozva, hogy a sajtó különleges kötelessége és felelőssége azt jelenti, hogy nem csak jogosult, de köteles is közölni a közérdeklődésre számot tartó információkat.

Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben hivatkozottakat nem kellő mérlegeléssel, valós tartalmuknak megfelelően vette figyelembe, az alperes védekezésével ítéletében is csak röviden, valamint pontatlanul foglalkozott.

Fenntartották azt a perbeli hivatkozásukat, miszerint az alpereseknek nem kötelezettsége, hogy a kapott mérési eredményeket ellenőriztesse vagy újravizsgálta. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt azon bizonyítási indítványuknak, amely szerint a felperes ellen indult büntetőeljárás anyagának beszerzését kérték, álláspontjuk szerint a feljelentés eredményeként a nyomozás hatására szereltetett be a felperes arzén szűrőt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a peradatokat alapos összevetésével, a bizonyítékok helyes mérlegelésével hozta meg ítéletét, az

elsőfokú eljárásban értékelte az alperesek fellebbezésében hivatkozott kérdéseket is.

Az alperesek fellebbezése kis mértékben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a fellebbezési kérelmekkel érintett részében vizsgálhatta felül.

A másodfokú bíróság nagy mértékben osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. A jogsértés tekintetében azt emeli ki a Fővárosi Ítéltábla, hogy a véleménynyilvánítási szabadság kiemelt jelentőségű alkotmányos alapjog, annak korlátozására a társadalom széles rétegeit érintő kérdéskörökben csak ritkán kerülhet sor. Ugyanakkor rámutat arra is, hogy amikor különösen fontos, közérdeklődésre számot tartó témával foglalkozik a sajtó, kötelezettsége az adott témában történő körütekintő eljárás, megállapításait a fokozott gondosság megtartása mellett kell megtennie.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel érintett rész vonatkozásában kitért annak vizsgálatára, hogy a felperes hozott-e forgalomba olyan ásványvizet, amelynek a minősége nem volt megfelelő, az tartalmazott-e olyan anyagot, amely nagy mennyiségben mérgező lehet. Az ugyanis nyilvánvaló, hogy ha a megengedett arzéntartalom határértékét túllépő eredményt igazol egy vizsgálat, az egy olyan nagy társaság számára, mint amilyen a felperes is, komoly hátrányokat okozhat. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes által hivatkozott laboreredmények nem megfelelően és nem hitelt érdemlően támasztották alá azt az alperesi állásfoglalást, hogy milyen mértékű a felperes által forgalmazott ásványvizek arzéntartalma.

A jogvita elbírálásakor nem annak van elsődleges jelentősége, hogy a vizsgálatot akkreditált vagy nem akkreditált laboratórium végezte el, hanem azt a tényt szükséges kiemelt súllyal értékelni, hogy az elsődleges, fő adatokat szolgáltató ... képviselőjeként meghallgatott ... nem erősítette meg azt, hogy a mérési eredményeik hitelesek lennének. Márpedig az alperesek által közölt cikkben írtak ezen laboratórium mérési adataira támaszkodtak. A ... és a további laboratóriumok mérési eredményei esetén azt kellett vizsgálni, hogy ezen adatok minden kétséget kizáróan alátámasztják-e az alperesi állításokat. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint nem tudták az alperesek az általuk leírtakat kellőképpen alátámasztani, márpedig a bizonyítási kötelezettség e körben nem a felperest terhelte. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a jogsértést. A megállapított jogsértésre tekintettel helytálló az 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező elsőfokú bírósági ítéleti rendelkezés is. Egy olyan tény állítása esetén, mint amit a perbeli alperesi közlések tartalmaznak, a köztudomásra utalással is megállapítható a felperesnél bekövetkezett hátrányos megítélés kiváltása.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bíróság által meghozott általános kártérítés megfizetésére vonatkozó rendelkezéssel.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem volt helye a perbeli jogvitában általános kártérítés megállapításának.

A Ptk. 359. § (1) bekezdése szerint ha a kár mértéke - akár csak részben - pontosan nem számítható ki, a bíróság a károkozásért felelős személyt olyan általános kártérítés megfizetésére kötelezheti, amely a károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas.

Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy nem kerülhet sor az általános kártérítés megállapítására csupán azért, mert a kár mértékének megállapítása hosszadalmas, vagy esetleg terjedelmes bizonyítási eljárást tenne szükségessé.

Általános kártérítés megfizetésének akkor lehet helye, ha a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a kár mértéke még szakértői vizsgálat alapján sem határozható meg pontosan. (BDT 2011.2501.)

Elmaradt haszon címén általános kártérítés akkor ítélt meg, ha a jövőben teljes bizonyossággal elmaradó vagyoni előny pontos mértékének megállapítására nincs megfelelő adat (BDT 2007.1555.)

Általános kártérítés megítélésére akkor kerülhet sor, ha bizonyítást nyert, hogy a károsultnak a kára bekövetkezett, a kár mértéke azonban pontosan nem állapítható meg, a teljes körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként sem. (BH 2011.36.)

A kár mértékét a kártérítést igénylő félnek, jelen esetben a felperesnek kellett bizonyítania. Az elsőfokú bíróság a felperest ezen bizonyítási kötelezettségéről kellőképpen tájékoztatta és több alkalommal is felhívta a felperest a konkrét bizonyítási indítványai előterjesztésére.

A felperes az eljárás során a szállítói visszaru levelek másolatának csatolásával igazolta, hogy ...-én 646.455,60 forint értékű, ...-án pedig 469.596,96 forint értékű ásványvizet szállítottak el minőséghiba miatt, továbbá tanúvallomással igazolta, hogy ezen áruk selejtezésre is kerültek. Ezen túlmenően okirattal igazolta azt, hogy 160.000 forint összegű, a termék beszállítója felé át nem hárított kiadása merült fel az ásványvizek bevizsgálásával összefüggésben. Ezen okiratokkal igazolt kiadásain túlmenően azonban semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá azt, hogy az alperesi jogsértéssel ok-okozati összefüggésben további költségei, így üzemanyag költsége, a termék visszahívásával, be- és kitárolásával kapcsolatosan munkaerő költsége, fuvarköltsége, valamint elmaradt haszna merült fel és milyen mértékben. A felperes tanúként meghallgatott jogtanácsosa e körben bizonytalan előadást tett, mindemellett kétségesnek tartja a másodfokú bíróság azt, hogy a felperes alkalmazottai a munkabérükön felül további juttatásban részesültek volna a leselejtezett ásványvizek levétele, illetve polcokra történő visszahelyezése következtében felmerült munkájukért. Miután maga a felperes nyilatkozta azt, miszerint a visszaszállítás során nem csak az érintett ásványvizeket, hanem egyéb árukat is elszállítottak, ezen okból is alaptalan a fuvarozással kapcsolatosan felmerült üzemanyagköltség és egyéb fuvarköltség iránti igény. A felperes és a beszállító cég megállapodása a perben nem volt tisztázott. Mindezek alapján, tekintettel arra, hogy a fentiekben kifejtettek szerint általános kártérítés megállapításának nem volt helye, a másodfokú bíróság csak a felperes által

konkrétan, tételesen igazolt, számlákkal alátámasztott vagyoni kártérítés iránti igényt tartotta alaposnak a rendelkező részben meghatározott összegszerűségben. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy azt az elsőfokú bíróság sem indokolta meg, hogy miért éppen 1.500.000 forintban tartotta indokoltnak az általános kártérítés mértékének a meghatározását.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az alperesek a fellebbezésükre lerótták a vitatott pertárgyérték után számított 8 %-os mértékű fellebbezési illetéket, így az illetékfizetési kötelezettség tárgyában határozni nem kellett. Az alperesek fellebbezése döntő részben eredménytelen volt, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárás költségeinek viselésére az ítélet tábla az alpereseket kötelezte a 32/2003. (VIII. 23.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-a alapján.

Budapest, 2013. február 7.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő